

PÁŇICHŇ•ZŇ•M O DCERU

ŇšterŇ½, 11 prosinec 2007

Mé dceŇ™i je nyní patnáct a tŇ™i Ň•tvrtŇ› a od záŇ™i je na internátŇ› v Praze. Ale od začŇ•átku, do cca 13 let, jsem ji doslova bŇ›všude sebou jak kabelku - na výlety, k moŇ™i, na poutŇ›, do lesŇ›, a víkend co víkend se jí maximálnŇ› vŇ›novala (a ta jí pochopitelnŇ› rozmazlovala, byla to „moje milovaná holŇ•iŇ•ka"). Otec podnikatel nemŇ›l nikdy Ň•as a tak jsem jí to vynahrazovala.

SamozŇ™ejmŇ›, Ň•e jsem i pracovala, pomáhala jsem svému muŇ•i ve firmŇ›, budovala s ním jeho dnes statisíce vydŇ› firmu. Nu a kdyŇ• jsem s ní zrovna nebyla já, tak ji hlídala tchynŇ›. Podotýkám, Ň•e nyní jsem rozvedená, ale dcerku mám v péŇ•i. Ale vŇ›echno je dnes jinak, puberta jí zmŇ›nila; dnes zná jen tatínka, neboŇ• jí dává velké Ň•ástky (ovŇ›em mŇ› nedá do rozpoŇ•tu). PostupnŇ› to dopadlo tak, Ň•e dcera na mŇ› doslova soŇ•ila, nenávidŇ›la mŇ›, dokorŇ› mi i Ň™ekla, Ň•e mŇ› má plné zuby, Ň•e co táta dává mŇ›, tak nezbyvá na ni, zkazila jsem jí Ň•ivot atd. A pak se jeŇ›t pŇ™idala tchynŇ›, a Ň•e si dceru osvojí, se souhlasem otce. Vím, Ň•e ten ho dá, protoŇ•e maminka je jeho favorit a dcera se ním tedy nastŇ›hovala. KdyŇ• jsem protestovala a dceŇ™i Ň™ekla, Ň•e bude bydlet doma, tak jezdila z intru rovnou ke tchyni na intr a mŇ› jen Ň™ekla, aŇ• si ji nevŇ›ímám. Musím dodat, Ň•e tchynŇ› mé dceŇ™i „dŇ›ryhodnŇ›" vyjsem se o ni stejnŇ› nikdy nestarala, jen jsem ji prý mlŇ›tila, týrala, posílala „za trest" ke druhé babiŇ•ce", Ň•e jsem ji prý odkládala a ani jí skoro nedala najíst, takŇ•e nebýt tchynŇ›... BohuŇ•el, s tŇ›mito povídaŇ•kami se pŇ™idal i otec, dceru uŇ• zmanipulovali, takŇ•e dnes mi to dŇ›tŇ› klidnŇ› Ň™ekne pŇ™ed otcem (aŇ• se zeptám na cokoli), aŇ• ji neotravuju, Ň•e se se niŇ•em bavit nebude, Ň•e stejnŇ› jen na vŇ›ech parazituju a Ň•e se za mŇ› stydí, Ň•e jsem její matka. Ano, má nyní vŇ›echno, na co si vzpomene. Otec ji koupí cokoli, na mŇ›síc jí dává kapesné sedm tisíc, automaticky drahý notebook a kdyŇ• se ozvu, Ň•e ji tímhle kazí, dostanu rychtu od obou - jaká jsem to závistivá matka, a vŇ›bec, co Ň•ekám nŇ›jakou vdŇ›nost. PŇ™itím - chtŇ›la jsem jen sluŇ›né jednání v rodinŇ› a nŇ›jakou úctu k rodiŇ•Ň›m, chtŇ›la jsem jí nŇ› Ň•e vŇ›echno zas není samozŇ™ejmost. OsoŇ•ili se na mŇ› vŇ›echno; ak oba, Ň•e jsem problémová matka a aŇ• ji neotravuji. Dcera, vŇ•dyŇ• jí teprve bude za pár týdnŇ› Ň›estnáct - si klidnŇ› chodí domŇ› z diska kolem Ň•tvrté ráno, ale já nesmím ani ceknout, protoŇ•e mi Ň™eknou, aŇ• táhnu do svého. Prakticky jsem pŇ™iŇ›la nejen o muŇ•e, potaŇ› i o dceru a po 16 letech jsem na zhroucení. DŇ›ti jiné nemám, manŇ•el uŇ• nechŇ›l. A tak si vŇ›bec nevím rady - asi nemohu nic dŇ›lat, neŇ• to nŇ›jak zkousnout; ale mám velké deprese a stavy bezmoci, tohoto jsem se nikdy nenadála... Prosím vás, je na tom s podobnou zkuŇ›eností nŇ›kdo dál? Víte pro mŇ› nŇ›jakou radu? DŇ›